

Súd: Okresný súd Levice
Spisová značka: 7C/271/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4314220259
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Daniel Koneracký
ECLI: ECLI:SK:OSLV:2021:4314220259.11

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Levice sudcom Mgr. Danielom Konerackým v spore žalobcu: V. V., N.. XX.XX.XXXX, A. Q. XXX, A., zastúpená: JUDr. Roman Jurík, advokát so sídlom Jazerná 19, Nové Zámky, proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a. s., so sídlom Mlynské nivy 1, Bratislava, IČO: 31 320 155, o určenie, že záložné právo k nehnuteľnostiam nie je, takto

rozhodol:

I. Súd u r č u j e, že nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobkyne zapísané na liste vlastníctva č. XXX v katastrálnom území Q., obec A., okres R., ako CKN parcela č. XX/X - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 472 m², CKN parcela Č.. XX/X - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 27 m², CKN parcela Č.. XX - záhrada o výmere 509 m², rodinný dom súpisné číslo XXX postavený na CKN parcele Č.. XX/X, ako aj garáž súpisné Č. XXX postavená na CKN parcele č. XX/X, n i e s ú z a ť a ž e n é záložným právom žalovaného, ktoré vyplýva zo zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti reg. č.: XXX/XXXXXX/XX-XXX/XXX zo dňa 25.11.2008 zapísané pod M.-XXXX/XXXX.

II. Žalobkyňa m á n á r o k na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa podala na tunajší súd žalobu, ktorou sa domáhala pôvodne proti žalovanému určenia, že zmluva o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti reg. č. XXX/XXXXXX/XX-XXX/XXX zo dňa 25.11.2008 je v časti výkonu záložného práva dobrovoľnou dražbou neplatná s tým, že zároveň podala návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým sa domáhala voči žalovanému uloženia povinnosti zdržať sa výkonu záložného práva k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXX, katastrálne územie Q.. V podanej žalobe žalobkyňa poukázala na skutočnosť, že jej syn a nevesta uzatvorili dňa 01.10.2008 so žalovaným zmluvu o poskytnutí bezúčelovej flexihypotéky vo výške 42.000,- eur pod registračným číslom XXX/XXXXXX/XX-XXX/XXX, pričom na zabezpečenie úveru bola uzavretá zmluva o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti reg. číslo XXX/XXXXXX/XX-XXX/XXX zo dňa 25.11.2008, na základe ktorej bolo zriadené záložné právo k nehnuteľnostiam, ktoré sú vo vlastníctve žalobkyne zapísané na LV č. XXX, kat. územie Q., správa katastra R.. Následne listom označeným ako „Oznámenie o dražbe“ zo dňa 30.07.2014 a listom „Dodatok k oznámeniu o dražbe“ zo dňa 09.08.2014 bol záložcovi oznámený mimosúdny výkon dobrovoľnej dražby, pričom dátum konania dražby bol určený na 13.10.2014 s tým, že išlo o prvé kolo dražby. Navrhovateľom dražby a záložným veriteľom bol žalovaný, pričom dražobníkom bola spoločnosť Dražobná spoločnosť a. s., ktorá vystupovala v tomto konaní ako pôvodne žalovaný v 2.rade. Žalobkyňa ďalej poukázala na skutočnosť, že nedisponuje úverovou zmluvou, pretože banka jej ju nevydala, ani ostatní účastníci úverového vzťahu /syn a nevesta/ s tým, že po oznámení „Výzva na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom“ zo dňa 16.01.2014 zo strany veriteľa - žalovaného ho žiadala viackrát o podrobné informácie k úverovej zmluve, pretože chcela bližšie

informácie o zostatku úveru resp. z čoho zostatok sa skladá, keďže úver bol poskytnutý vo výške 42.000,- a po 5 rokoch splácania žiadal žalovaný uhradiť viac ako bolo čerpané, a to sumu 43.019,77 eur. Okrem toho syn a nevesta žalobkyni tvrdili, že úver splácajú. Žalovaný jej odmietol tieto informácie poskytnúť a odmietol jej vydať aj kópiu úverovej zmluvy. Tiež aj dlžníci nechceli žalobkyni poskytnúť žiadne bližšie informácie k úveru ako aj k splácaniu zostatku úveru. Dlžník z úverovej zmluvy - syn, bol v čase poskytnutia úveru zamestnancom veriteľa - žalovaného, pričom žalobkyňa má obavy, že zmluva môže obsahovať nejaké neprímeranosti usudzujúc podľa toho, že jej bola odmietnutá možnosť oboznámiť sa s ňou, pričom ako záložca má právo poznať obsah úverovej zmluvy. Z uvedených dôvodov žalobkyňa žiadala aby si súd vyžiadal od ostatných účastníkov takúto úverovú zmluvu a posúdil, či zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky. Žalobkyňa tiež poukázala na skutočnosť, že výkon záložného práva sa má vykonať bez toho aby pohľadávku a jej opodstatnenosť preskúmal súd, pričom časť tejto pohľadávky môže vyplývať z neprijateľných podmienok, resp. plnenie tejto pohľadávky môže byť v rozpore s kogentnými ustanoveniami zákona. Okrem toho sloboda rozhodovania bola na strane žalobkyne výrazne obmedzená, pretože ide o najbližšie príbuzenstvo matka-syn s tým, že zmluvu o zriadení záložného práva podpísala pod nátlakom syna ako aj nevesty, ktorí ju takmer rok presviedčali, aby poskytla svoj rodinný dom ako záloh. Nakoniec žalobkyňu zlomilo to, keď syn jej prisľúbil, že po 1,5 roku preloží záložné právo na svoj byt, čo doposiaľ neurobil, pričom vie, že syn a nevesta vlastnia byt aj auto. Myslí si, že najprv by mal veriteľovi dobrovoľne poskytnúť svoj majetok na splatenie úveru a nie pripraviť žalobkyňu o jediné bývanie, ako 74 ročného dôchodcu, ktorému hrozí, že sa stane bezdomovcom. Žalobkyňa ďalej poukázala na skutočnosť, že bytové vzťahy sú chránené európskym spotrebiteľským právom, čo potvrdzuje aj rozsudok Súdneho dvora EÚ z 30.05.2013, C 488/11. Tiež existujú pochybnosti o zákonnosti dobrovoľných dražieb zo strany európskej komisie, pričom dobrovoľné dražby sú spomínané ako jeden z prostriedkov na obchádzanie a porušovanie práv spotrebiteľa. Výkon záložného práva bol už avizovaný a veriteľovi nič nebráni k tomu, aby k nemu pristúpil. Okrem toho absentuje akákoľvek preventívna súdna kontrola dôvodnosti, oprávnenosti a najmä primeranosti výkonu záložného práva, ktorá by bola normatívnym pretavením základných hodnôt Ústavného poriadku Slovenskej republiky. Žalovaný má tiež možnosť využiť iný spôsob výkonu záložného práva, kde by však platil princíp ochrany žalobkyne na rozdiel od bezmocnosti ak výkon záložného práva vykonávajú podnikatelia, pričom žalobkyňa môže prísť o jediné obydlie. Výkon záložného práva už bol avizovaný a žalovanému tak nič nebránilo aby k nemu pristúpil s tým, že ak by došlo k realizácii záložného práva, tak ťažko by mohlo dôjsť k náprave a boli by dotknuté aj práva tretích osôb, najmä vydražiteľa, pričom mohlo by ísť aj o neplatnú dražbu. Z tohto dôvodu je potrebné upraviť dočasné pomery, a preto žiadala žalobkyňa aj nariadiť neodkladné opatrenie.

2. Následne tunajší súd uznesením zo dňa 28.10.2014 neodkladným opatrením uložil žalovanému povinnosť zdržať sa výkonu záložného práva dobrovoľnou dražbou, pričom proti takémuto uzneseniu podal žalovaný odvolanie, ktorým žiadal aby odvolací súd zmenil rozhodnutie a nariadené neodkladné opatrenie zamietol. V podanom odvolaní žalovaný poukazoval na skutočnosť, že úvahy žalobkyne o tom, či je takýto spôsob realizácie záložného práva ústavno a eurokonformný, patria skôr na akademickú pôdu s tým, že výkon záložného práva v zmysle Občianskeho zákonníka ako aj zákona o dobrovoľných dražbách je v súlade s právnym poriadkom a nepoškodzuje práva spotrebiteľov. Okrem toho k takejto otázke zaujal rovnaké stanovisko aj Súdny dvor EÚ v konaní sp. zn. C-34/13 V. K. c/a Smart Capital a. s. Z tohto dôvodu tak právna úprava záložného práva v Slovenskej republike nie je žiadnym spôsobom v rozpore s európskym právom na ochranu spotrebiteľa, pričom zmluva o zriadení záložného práva vychádza zo znenia príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka ako aj zákona o dobrovoľných dražbách a tvrdenie žalobkyne údajne podporené európskou judikatúrou s ohľadom na právne závery takéhoto rozhodnutia nemajú opodstatnenie a ani právny základ. Pokiaľ žalobkyňa namietala, že jej nebola vydaná úverová zmluva, tak žalovaný uviedol, že účastníkmi právneho vzťahu založenou úverovou zmluvou boli veriteľ, ktorým je banka, a dlžník, ktorým boli klienti banky. Poukázal tiež na ustanovenia § 91 ods. 1 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, z ktorého vyplýva povinnosť žalovaného chrániť bankové tajomstvo, pričom banka môže poskytnúť tretím osobám údaje len s predchádzajúcim písomným súhlasom dotknutého klienta, alebo len na jeho písomný pokyn. Žalobkyňa však nepredložila banke súhlas klienta s poskytnutím údajov chránených bankovým tajomstvom, a tiež nepatrí medzi subjekty, ktorým môže takéto údaje poskytovať bez súhlasu klienta. Z tohto dôvodu tak žalovaný nie je oprávnený žalobkyni údaje poskytnúť. Okrem toho žalobkyňa tiež nie je aktívne vecne legitimovaná na namietnutie obsahu úverovej zmluvy, keďže nie je účastníkom takejto zmluvy. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k odvolaniu súvisiacemu s neodkladným opatrením zo dňa 29.12.2014 uviedla, že upriamuje pozornosť na dôležité argumenty zhrnuté v bode 62 až 66, ktoré uvádza rozsudok súdneho dvora vo

veci C 34/13 V. K. c/a Smart Capital s tým, že navrhuje uznesenie prvoinštančného súdu, ktorým bolo nariadené neodkladné opatrenie, potvrdiť ako vecne správne.

3. Následne odvolací súd uznesením zo dňa 29.01.2015 potvrdil uznesenie prvoinštančného súdu, ktorým nariadil neodkladné opatrenie s tým, že v odôvodnení tohto rozhodnutia okrem iného uviedol, že v súlade s právnym názorom súdu prvého stupňa dospel k záveru, že v tomto konaní bolo preukázané splnenie všetkých procesných a materiálnych podmienok pre poskytnutie ochrany žalobkyne nariadením neodkladného opatrenia v požadovanom rozsahu, pretože ide o spor spotrebiteľského charakteru, pričom žalobkyňa osvedčila, že je vlastníčkou nehnuteľností, ktoré boli predmetom záložnej zmluvy, a ktorý zabezpečoval pohľadávku dlžníkov z titulu zmluvy o pôžičke a tiež je nesporné, že záložným veriteľ - žalovaný začal s výkonom záložného práva dobrovoľnou dražbou, výkon ktorej žalobkyňa namieta pre jej nesúlad s európskymi nariadeniami a právnym poriadkom SR. Podľa názoru odvolacieho súdu je tak potrebné do rozhodnutia vo veci samej dočasne upraviť pomery účastníkov spôsobom uvedeným vo výroku napadnutého rozhodnutia, a to zvlášť pokiaľ vo veci samej žalobkyňa napáda platnosť zmluvy o záložnom práve, a to práve v časti výkonu záložného práva, ktoré otázky bude súd posudzovať v základnom konaní a v prípade kladného rozhodnutia vo veci samej sa navrhovaným neodkladným opatrením zabráni vzniku nenávratného alebo len ťažko napravitelného vzťahu. Zároveň rozsah nariadeného neodkladného opatrenia primeraným právom, na základe ktorého boli dočasne upravené pomery účastníkov, a to právo na ochranu obydlia, ktoré je základným ľudským právom garantovaným nie len Ústavou SR ale aj Dohovorom o ochrane ľudských práv a slobôd.

4. Žalovaný vo svojom vyjadrení k podanej žalobe zo dňa 12.09.2016 uviedol, že nemohol poskytnúť žalobkyňi úverovú zmluvu, a to s poukazom na § 91 ods. 1 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, nakoľko neboli splnené zákonné podmienky, ktoré by umožňovali poskytnúť takúto zmluvu žalobkyňi, pretože na túto zmluvu sa vzťahuje bankové tajomstvo. Záložca - žalobkyňa tak nepatrí medzi subjekty, ktorým zákon o bankách poskytuje zákonnú licenciu na možnosť žiadať informácie podliehajúce bankovému tajomstvu bez súhlasu klienta. Okrem toho žalobkyňa nepreukázala, že by jej bol zo strany klienta banky udelený písomný súhlas na poskytnutie úverovej zmluvy, a z tohto dôvodu jej tak nemohla byť poskytnutá takáto zmluva. Nie je však dotknuté právo záložcu - žalobkyne na informácie o zostatku pohľadávky, omeškaných splátkach, splatnosti pohľadávky a pod., ktoré sa týkajú záložcu a jeho práv a povinností vyplývajúce zo záložnej zmluvy. Uvedené informácie sú poskytované záložcom na vyžiadanie, v zákonom stanovených prípadoch aj bez vyžiadania, pričom žalobkyňi bol zostatok pohľadávky oznámený vo výzve na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom, ktorá jej bola zasielaná dňa 16.01.2014, ktorú aj priložila k žalobe. Pokiaľ ide o námietky žalobkyne vo vzťahu k eurokonformnej úprave dobrovoľných dražieb v slovenskom právnym poriadku, tak o tejto otázke už súdny dvor rozhodol, a to rozsudkom C 34/13 zo dňa 10.09.2014 K. c/a Smart Capital. Súdny dvor vo svojom rozsudku, a to v bode 35 uviedol, že je možnosť spochybniť predaj na dražbe v lehote 30 dní odo dňa oznámenia o začatí výkonu záložného práva podľa § 151m ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s § 17 ods. 3 zákona o dobrovoľných dražbách a tiež možnosť obrátiť sa na súd v lehote 3 mesiacov odo dňa príklepu na základe § 21 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách. Pokiaľ ide o konanie o mimosúdny výkon záložného práva, môže vnútroštátny súd tiež na základe § 74 ods. 1 a § 76 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku prijať predbežné opatrenie zakazujúce pokračovať v uskutočnení tohto predaja. Tiež umožňuje zákon o dobrovoľných dražbách /§ 21 ods. 2/ súdu, aby v prípade spochybnenia platnosti podmienky záložnej zmluvy určil neplatnosť dražby, pričom toto rozhodnutie so spätnou účinnosťou stavia spotrebiteľa takmer do rovnakého postavenia v porovnaní s tým, ktoré mal pôvodne a teda v prípade protiprávnosti dražby neobmedzuje náhradu jeho škody iba na finančnú kompenzáciu. Súdny dvor tak vyvodil záver, že ustanovenia smernice 93/13 sa majú vykladať v tom zmysle, že im neodporuje vnútroštátna právna úprava ako aj úprava dotknutá vo veci samej umožňujúca vymôcť pohľadávku založenú na zmluvných podmienkach, ktoré sú prípadne nekalé mimosúdnym výkonom záložného práva na nehnuteľný majetok, ktorý spotrebiteľ poskytol ako zabezpečenie pohľadávky pokiaľ predmetná právna úprava prakticky neznemožňuje alebo nadmerne nesťažuje ochranu práv, ktoré spotrebiteľovi priznáva táto smernica, čo overiť prináleží vnútroštátnemu súdu. Preto podľa názoru žalovaného tak existujúce inštitúty obrany dlžníka sú dostatočné a úprava výkonu záložného práva v slovenskom právnym poriadku je plne v súlade s úpravou smernice č. 93/13. Z tohto dôvodu tak žaloba nie je dôvodná, je podaná účelovo a žiadal ju žalovaný zamietnuť.

5. Následne právny zástupca žalobkyne písomným podaním zo dňa 09.01.2018 zobral žalobu späť voči pôvodnému žalovanému v 2.rade, a to Dražobnej spoločnosti a. s. s tým, že požiadal o pripustenie zmeny

žaloby tak, že záložné právo žalovaného k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXX nie je. Okresný súd Levice uznesením zo dňa 16.01.2018 zastavil konanie voči pôvodnému žalovanému v 2.rade Dražobnej spoločnosti a. s., a pripustil zmenu žaloby tak, že záložné právo k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXX, katastrálne územie Q., nie je. Takéto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 24.01.2018 pokiaľ išlo o zmenu žaloby a 08.02.2018 pokiaľ išlo o zastavenie konania voči žalovanému v 2.rade.

6. Právny zástupca žalobkyne vo svojom vyjadrení zo dňa 10.02.2018 poukázal na skutočnosť, že pôvodne sa žalobkyňa domáhala najskôr určenia, že zmluva o zriadení záložného práva je v časti výkonu záložného práva dobrovoľnou dražbou neplatná. Súd následne povolil zmenu žaloby, a preto už nie je možné uvažovať o vhodnosti pôvodne podanej žaloby. Okrem toho došlo k podstatnej zmene skutkových a právnych okolností, čo viedlo žalobkyňu aj k zmene žaloby. Žalovaný predčasne zosplatnil úver zabezpečený záložným právom listom zo dňa 16.01.2014 a následne začal realizovať výkon záložného práva dobrovoľnou dražbou. Dlžníkmi z úverovej zmluvy, ktorá bola uzavretá so žalovaným a zabezpečená záložným právom nehnuteľnosťami žalobkyne, sú syn a nevesta žalobkyne, pričom žalovaný si ako veriteľ svoju pohľadávku voči dlžníkom dodnes neuplatnil, v dôsledku čoho došlo k premlčaniu 3-ročnej zákonnej premlčacej lehoty k 16.01.2017 a to s poukazom na § 100 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Podľa názoru žalobkyne s poukazom aj na § 151 ods. 2 Občianskeho zákonníka je zrejme, že záložné právo podlieha premlčaniu rovnako ako všetky ostatné práva s tým, že záložné právo sa nemôže premlčať skôr ako pohľadávka ním zabezpečená. V tomto kontexte tak treba vykladať aj ustanovenie § 151j ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktoré umožňuje vykonať záložné právo ak aj je ním zabezpečená pohľadávka už premlčaná, avšak neznamená to, že by bolo dovolené vykonať aj premlčané záložné právo. Z tohto dôvodu tak slovenská právna úprava nenúti záložného veriteľa uplatniť si záložné právo na súde alebo inom orgáne a potom pokračovať v akomkoľvek konaní o uplatnenom záložnom práve. Záložný veriteľ sa v prípade ak si zvolí výkon záložného práva dobrovoľnou dražbou obráti na podnikateľa oprávneného vykonávať dobrovoľné dražby, pričom v katastri nehnuteľností sa na LV vyznačí poznámka o začatí výkonu záložného práva s tým, že takéto vyznačenie záložného práva nemožno považovať za uplatnenie práva v zmysle § 112 Občianskeho zákonníka. Ide len o povinnú notifikáciu a nie je s tým spojené nijaké konanie, ktorým by sa rozhodlo o záložnom práve záložného veriteľa. Hoci slovenská právna úprava nenúti záložného veriteľa uplatniť si záložné právo na súde alebo na inom orgáne, neznamená to, že by záložný veriteľ nemusel byť primerane bdely pri strážení svojich práv ak si záložný veriteľ ani ako obligačný veriteľ svoje práva neuplatní na súde s tým, že z jeho obligačnej pohľadávky, ale aj z vecného práva k cudzej veci sa stane naturálna obligácia. Keďže si však žalovaný záložné právo na súde ani na inom orgáne neuplatnil, lebo nemusel, je potrebné vyvodiť dôsledky premlčania záložného práva v konaní, v ktorom sa žalobkyňa bráni pred výkonom záložného práva tak, aby bola nastolená ústavou predkladaná právna istota. Z uvedeného dôvodu tak podľa názoru žalobkyne sa záložné právo žalovaného premlčalo, pričom z hľadiska požiadavky právnej istoty je neúnosný stav kedy naďalej je takéto záložné právo zapísané v katastri nehnuteľností. Z uvedených dôvodov tak žalobkyňa má právo na určenie, že tu záložné právo nie je, a to bez ohľadu na to, či tu skutočne je alebo nie je. Z tohto dôvodu žiadal žalobe vyhovieť.

7. Žalovaný vo svojom vyjadrení zo dňa 14.03.2018 uviedol, že pokiaľ ide o návrh na zmenu žaloby a premlčanie záložného práva tak žalobkyňa opomenula skutočnosť, že dňa 19.02.2015 došlo k uznaniu záväzku dlžníkmi z úverovej zmluvy, v dôsledku čoho táto pohľadávka nemôže byť premlčaná, nakoľko v priebehu plynutia premlčacej doby, ktorá začala plynúť zosplatnením úveru dňa 16.01.2014 na základe výzvy na predčasné zosplatnenie zostatku úveru, dlžníci písomne uznali záväzok čo do dôvodu aj výšky. Momentom uznania záväzku začala plynúť nová 10-ročná premlčacia lehota v zmysle § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a z tohto dôvodu tak žaloba nie je dôvodná, je podaná účelovo s cieľom vyhnúť sa plneniu povinností vyplývajúcich zo záložnej zmluvy, a preto žalovaný žiadal, aby súd žalobu zamietol v celom rozsahu. K takémuto vyjadreniu pripojil žalovaný aj uznanie záväzku zo dňa 19.02.2015, z ktorého vyplýva, že V. V. a F. V. ako dlžníci uznávajú svoj záväzok čo do právneho dôvodu a výšky voči veriteľovi Všeobecná úverová banka, ktorý vznikol a vyplýva zo zmluvy o poskytnutí bezúčelovej flexihypotéky reg. č. XXXX/XXXXXX/XX-XXX/XXX zo dňa 01.10.2018 v znení dodatkov a všeobecných podmienok VÚB na poskytovanie hypotekárnych úverov pre fyzické osoby, pričom ku dňu 18.02.2015 predstavujú celkové záväzky dlžníka zo zmluvy sumu 47.189,51 eur (istina 39.310,20 eur, úroky 7.754,61 eur, poplatky 104,70 eur).

8. Na pojednávaniach právny zástupca žalobkyne, resp. žalobkyňa uviedli, že vo vzťahu k vyjadreniu žalovaného uznanie záväzku je akcesorický právny úkon a závisí od hlavného právneho úkonu. Ak

má hlavný úkon povahu spotrebiteľskej zmluvy, má aj akcesorický právny úkon povahu spotrebiteľskej zmluvy. Preto musia sa uplatniť všetky kritéria ako na spotrebiteľskú zmluvu, pokiaľ ide o neprijateľné zmluvné podmienky, zákonnú domnienku, že neboli individuálne dohodnuté ale aj napríklad zákaz nekalých obchodných praktík. Nevedia, za akých okolností došlo k podpisu takejto listiny - uznanie záväzku zo dňa 19.02.2015, ale platí domnienka, že uznanie záväzku nebolo individuálne dohodnuté a takýto právny úkon by mal byť neplatný. Právny zástupca žalobkyne ďalej uviedol, že k zosplatneniu úveru z úverovej zmluvy, v ktorej žalobkyňa ani nevystupuje ako dlžníčka, došlo 16.01.2014 a za ten čas žalovaný dokázal urobiť len 2 veci, a to podať návrh na vykonanie dobrovoľnej dražby, a predložiť dlžníkom na podpis uznanie záväzku. Nič iné viac ako 4 roky neurobil, pričom nebol schopný urobiť žiadny procesný úkon smerujúci k uspokojeniu svojej pohľadávky, a preto nie je dôvod prečo by mu mala patriť súdna ochrana vo vzťahu k žalobkyni, ktorá má postavenie záložkyne a nie dlžníčky. Pokiaľ ide o premlčanie, tak v tomto smere sa pridržiaval právny zástupca žalobkyne písomného podania zo dňa 10.02.2018, pričom premlčanie začalo plynúť vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru. Táto premlčacia lehota uplynula bez toho, aby došlo k jej prerušeniu a to s poukazom na § 112 Občianskeho zákonníka. Žalobkyňa zároveň na pojednávaní uviedla, že žiada aby súd vyhovel jej žalobe, pričom je pravdou, že podpísala zmluvu o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti. Jej syn s nevestou ju rok prosili aby túto zmluvu podpísala, pričom jej sľúbili, že po roku toto záložné právo preložia na svoj byt. Nestalo sa tak, oklamali ju a z toho dôvodu žiada, aby bolo vymazané záložné právo z katastra nehnuteľností. Toto záložné právo bolo zriadené na nehnuteľnosti a to na dom, záhradu a iné pozemky, ktoré sú v jej výlučnom vlastníctve. Nemá vedomosť o tom, či jej syn s nevestou predmetný úver splácajú. V blízkej minulosti sa bola spýtať vo VUB banke, avšak túto okolnosť jej nepovedali. Ona sa so synom a nevestou nerozpráva, a to z toho dôvodu, že jej nehnuteľnosti kvôli nim boli dané na dražbu. Nevie im to odpustiť. Právny zástupca žalobkyne ďalej uviedol, že uznanie dlhu je podľa jeho názoru akcesorickým právnym úkonom a je to relevantné z toho z hľadiska, že ak hlavným právnym úkonom je spotrebiteľská zmluva, potom aj akcesorický právny úkon musí mať charakter spotrebiteľskej zmluvy, i keď ide o jednostranný právny úkon. Žalovaný tiež poukázal na ustanovenie § 107 Občianskeho zákonníka ale toto ustanovenie treba interpretovať v súlade s § 558, podľa ktorého v prípade uznania premlčaného dlhu má účinky uznania na premlčanie len vtedy, ak o tom dlžník vedel. Zároveň Občiansky zákonník najmä v ustanovení § 54 ustanovuje určité interpretačné pravidlá vo vzťahu k spotrebiteľským zmluvám, pričom ak by dlžníci uznali dlh dobrovoľne, bolo by to neférové voči žalobkyni. S ohľadom na zákonnú domnienku o zmluvných podmienkach v zmysle, že nie sú individuálne dohodnuté aj o tomto uznaní záväzku platí domnienka, že nebol individuálne dohodnutý a vytvára výrazný nepomer práv a povinností medzi dodávateľom jednej strany a spotrebiteľmi na druhej strane. Treba to hodnotiť ako neplatný právny úkon, pretože obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky s tým, že žalovaný sa dopustil aj nekalých obchodných praktík. Záložné právo sa premlčuje ako všetky ostatné práva, pričom účel žaloby nie je možné dosiahnuť inak ako autoritatívnym, resp. konštitutívnym rozhodnutím o tom, že záložné právo nie je. Postavenie veriteľa sa tým zhorší, ale žalovaný zjavne zneužil záložné právo a až doteraz sa žiadnym procesne relevantným spôsobom o svoju pohľadávku nezaujímal. Samotným rozhodnutím súdu o neexistencii záložného práva nezanikne pohľadávka veriteľa, ak ale veriteľ bude mať záujem na jej uspokojení, bude musieť podniknúť štandardné procesné kroky k jej uspokojeniu. To sa už ale žalobkyne netýka, pretože nie je dlžníčkou.

9. Okresný súd Levice rozsudkom zo dňa 11.05.2018 rozhodol tak, že žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania. Z odôvodnenia takéhoto rozsudku okrem iného vyplýva, že medzi stranami sporu ide o spotrebiteľský spor s tým, že súd skúmal najskôr naliehavý právny záujem na strane žalobkyne o určenie, že záložné právo nie je, pričom poukázal pritom na § 137 písm. c) Civilného sporového poriadku (ďalej CSP). Dospel k názoru, že naliehavý právny záujem je na takomto určení, pretože žalobkyňa ako záložca sa môže úspešne domáhať len určenia, že tu záložné právo nie je, keďže takýmto určením možno odstrániť stav ohrozenia práv žalobkyne alebo neistote v právnom postavení. Rozhodnutím o takejto žalobe sa tak záväzne pre strany sporu vyrieši spornosť vo vzťahu k záložnému právu. Z odôvodnenia prvoinštančného rozsudku tiež vyplýva, že zmluva o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam, ktorá bola uzavretá medzi žalobkyňou ako záložcom a záložným veriteľom - žalovaným, spĺňa všetky zákonné náležitosti tak ako to je uvedené v § 151d ods. 3, 4, resp. v Občianskom zákonníku s tým, že zabezpečuje úver vo výške 42.000,- eur s príslušenstvom. Podľa názoru prvoinštančného súdu žalobkyňa neprodukovala žiadny dôkaz, že by bola nejakým spôsobom donútená podpísať záložnú zmluvu a zabezpečiť tak pohľadávku žalovaného. Žalobkyňa bola s obsahom záložnej zmluvy oboznámená, čo potvrdila svojim podpisom, pričom do tohto zmluvného vzťahu vstúpila slobodne, vážne a je viazaná touto zmluvou. Bolo len jej vecou, keďže nie je obliagačnou dlžníčkou, či svoju nehnuteľnosť založí alebo nezaloží. Z tohto dôvodu tak záložná

zmluva bola uzatvorená slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne, pričom zmluvné strany boli v čase jej uzavretia spôsobilé na to, aby mohli uzavrieť takúto zmluvu. Prípadnú neplatnosť záložnej zmluvy nemohla spôsobiť ani jej forma, keďže záložná zmluva spĺňa všetky zákonom predpísané náležitosti. Pokiaľ ide o námietku premlčania, ktorú vzniesla žalovaná počas súdneho konania, tak prvoinštančný súd dospel k názoru, že tá nie je dôvodná, pretože došlo k uznaniu záväzku zo dňa 19.02.2015, pričom takýto prejav vôle spĺňa všetky náležitosti uznania dlhu, a preto momentom uznania záväzku začala plynúť nová 10-ročná premlčacia doba, ktorá ešte doposiaľ neuplynula. Vzhľadom na uvedené tak zabezpečená pohľadávka nie je premlčaná a nie je premlčané ani predmetné záložné právo. Podľa názoru prvoinštančného súdu tiež žalovaný zjavne nezneužil záložné právo, nakoľko začal s výkonom záložného práva až po tom, ako obligační dlžníci prestali uhrádzať splátky zo zmluvy o úvere a plniť si svoje zmluvné povinnosti. Z tohto dôvodu tak porušenie takýchto zmluvných povinností malo za následok splatnosť celého dlhu a preto aj záložný veriteľ - žalovaný mohol svoju pohľadávku vyplývajúcu zo zmluvy o úvere, ktorá bola zabezpečená záložným právom, realizovať prostredníctvom tohto práva. V zásade platí, že voľba výberu prostriedku, ktorým sa bude veriteľ domáhať uspokojenia svojej pohľadávky, je v jeho dispozičnej sfére. Je tak len na uvážení, ktorý jemu z dostupných prostriedkov využije a ktorý mu zabezpečí najväčšiu istotu pri uspokojovaní pohľadávky. Súd tiež dospel k názoru, že mimosúdny výkon záložného práva nie je v rozpore so žiadnym ustanovením práva Európskej únie ani v rozpore s pravidlami verejného poriadku, keďže ho priamo umožňuje ustanovenie Občianskeho zákonníka. Výkon záložného práva prostredníctvom dobrovoľnej dražby tak predstavuje zákonnú možnosť. Súd tiež nepristúpil k preskúmaniu platnosti úverovej zmluvy, pretože aj v prípade ak by nemala náležitosti požadované zákonom č. 258/2001 Z. z., bolo by potrebné poskytnúť úver považovať za bezúročný a bezpoplatkový, resp. ak by zmluva bola uzavretá s neprijateľnou zmluvnou podmienkou, tak by to neznamenal, že úverová zmluva je ako celok neplatná. Z uvedených dôvodov bola žaloba zamietnutá. Proti takémuto rozsudku podala žalobkyňa odvolanie, pričom v podanom odvolaní uviedla, že prvoinštančný súd nepostupoval podľa § 181 ods. 2 CSP. Tiež nevykonal navrhnutý dôkaz, a to zmluvu o poskytnutí bezúčelovej flexihypotéky, hoci obstaranie tohto dôkazu žalobkyňa navrhla priamo v žalobe, pričom takýto dôkaz mohol mať podstatný vplyv na rozhodnutie veci, a to s ohľadom na všeobecne známu praxiu žalovaného spolupracujúceho v tom čase cez svoju dcérsku spoločnosť Consumer Finance Holding, ktorá už zanikla a mohla vyplynúť z tohto dôkazu aj neplatnosť celej úverovej zmluvy, ktorá by mala za následok aj neplatnosť záložnej zmluvy, ako aj neplatnosť uznania záväzku. Žalobkyňa tiež nesúhlasila s tvrdením prvoinštančného súdu, že uznanie záväzku je platným právnym úkonom, pretože už na prvý pohľad vidno, že listina s uznaním dlhu je zapísaná na tlačive s hlavičkou VÚB banka, toto tlačivo bolo teda vopred naformulované žalovaným s tým, že podľa ustálenej judikatúry možno dospieť k názoru, že takýto právny úkon by bol neplatný. Preto právne posúdenie o platnosti takéhoto uznania a o plynutí novej 10-ročnej premlčacej lehoty je nesprávne. Nemožno sa tiež stotožniť ani s formalistickým prístupom súdu, ktorý automaticky akceptoval uznanie záväzku, pričom nevenoval pozornosť skutočnosti, že uznanie záväzku nemohla žalobkyňa nijako ovplyvniť, hoci z doslovného výkladu zákona vyplývajú následky takéhoto právneho úkonu aj na záložcu, pričom pri zohľadnení právnych noriem na ochranu spotrebiteľa takýto záver neobstojí. Žalobkyňa tiež poukázala na svoje podanie zo dňa 10.02.2018 ohľadom premlčania záložného práva. Z uvedených dôvodov žiadala žalobkyňa zmeniť prvoinštančný rozsudok tak, že bude vyhovené jej žalobe.

10. Žalovaný vo svojom vyjadrení k podanému odvolaniu uviedol, že považuje rozsudok prvoinštančného súdu za správny, pretože bol riadne zistený skutkový stav a tiež boli správne aplikované ustanovenia príslušných právnych predpisov. Podľa názoru žalovaného uznanie záväzku, ktorým dlžníci uznali svoj dlh, obsahuje dôvod aj výšku dlhu, ktorý dlžníci týmto úkonom uznali a nepripúšťa žiadne pochybnosti o vôle účastníkov tohto právneho úkonu. Žalobkyňa ani žiadnymi relevantnými argumentami na podporu neplatnosti právneho úkonu uznania záväzku neprichádza s tým, že plynutie premlčacej lehoty núti veriteľov k žalovaniu ich pohľadávok voči dlžníkom, resp. k výkonu záložného práva pokiaľ je toto k pohľadávke zriadené. Ani jedno z takýchto riešení však nie je v záujme dlžníka, keďže jednak navyšuje jeho náklady, resp. priamo sa dotýka jeho nehnuteľností. Uznaním záväzku sa potom dlžníkovi vytvára priestor pre iné, pre neho priaznivejšie riešenie situácie (napr. postupné splácanie pohľadávky na základe mimoriadneho splátkového kalendára, refinancovanie úveru a pod.), keďže prerušenie plynutia premlčacej lehoty zbavuje veriteľa tlaku z možného premlčania jeho pohľadávky. Takéto riešenie je potom výhodné pre obe strany - cieľom ani náplňou činnosti veriteľa nie je tak predaj nehnuteľnosti ani vedenie súdnych konaní, nakoľko jeho cieľom je vrátenie požičanej istiny a zaplatenie zmluvne dohodnutých úrokov. Z vyššie uvedeného je tak zrejmé, že pohľadávka z úverovej zmluvy nemôže byť premlčaná, nakoľko v priebehu plynutia premlčacej lehoty, ktorá začala plynúť od zosplatenia úveru

dňa 16.01.2014 na základe výzvy na predčasné zosplatnenie zostatku úveru s príslušenstvom, dlžníci písomne uznali záväzok čo do dôvodu i výšky a momentom uznania záväzku začala plynúť nová 10-ročná premlčacia lehota v zmysle § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Z tohto dôvodu žiadal žalovaný potvrdiť takýto rozsudok.

11. Uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 7Co/253/2018 zo dňa 28.12.2020 odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Z odôvodnenia odvolacieho súdu okrem iného vyplýva, že záložné právo ako zabezpečovací právny vzťah predpokladá existenciu iného právneho vzťahu medzi veriteľom a dlžníkom, ktorý podmieňuje jeho vznik a trvanie, čo vyplýva s jeho akcesorickej povahy. V danej veci záložná zmluva, ako akcesorický vzťah, ktorú žalobkyňa uzatvorila slúži na zabezpečenie právneho vzťahu - zmluvy o poskytnutí bezúčelovej flexihypotéky uzatvorenej medzi žalovaným ako veriteľom a dlžníkmi V. V. a F. V.. V zásade platí, že platná záložná zmluva mohla byť uzatvorená len za predpokladu existencie platne uzatvorenej zmluvy o úvere. Pokiaľ súd riešil otázku platnosti záložnej zmluvy, musí sa predbežne vysporiadať s otázkou platnosti úverovej zmluvy, resp. aj jej možného posúdenia ako bezúročnej a bezpoplatkovej. Z dôvodov uvedených v bode 48. napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie napriek návrhu žalobkyne sa so zmluvou o úvere nezaoberal a túto na jej návrh ani nezabezpečil. Napriek tomu konštatoval, že bola uzatvorená podľa zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, pričom aj keby neobsahovala náležitosti uvedené v § 4 ods. 2 písm. zákona č. 258/2001 Z. z., nebola by ako celok neplatná. Takýto postup súdu prvej inštancie nie je správny, pretože závery súdu sú predčasné a nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Súd prvej inštancie vychádzal zo záveru, že zmluva o poskytnutí bezúčelovej flexihypotéky je zmluvou platnou bez toho, aby túto zmluvu vyžiadal od žalovaného a vykonal dokazovanie touto listinou. Uvedená vada tak zakladá dôvod pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP, pretože súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keď nepovažoval za potrebné predbežne vyriešiť otázku platnosti úverovej zmluvy a vykonať dokazovanie touto listinou. V ďalšom konaní tak súd prvej inštancie vyzve žalovaného, aby predložil zmluvu o poskytnutí bezúčelovej flexihypotéky uzavretej medzi žalovaným ako veriteľom a dlžníkmi a predbežne sa bude zaoberať tým, podľa akého zákona bola táto zmluva uzatvorená. Až potom bude môcť prijať záver, či ide o zmluvu o spotrebiteľských úveroch uzatvorenú podľa zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ktorá požíva ochranu podľa tohto zákona alebo ide o spotrebiteľskú zmluvu uzatvorenú podľa Obchodného zákonníka, na ktorú sa vzťahujú ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Následne súd prvej inštancie sa bude zaoberať aj tým, či ide o platne uzatvorenú zmluvu, prípadne ktoré dojednania je možné považovať za neplatné, a aký vplyv má táto skutočnosť na platnosť celej zmluvy. V prípade platnosti zmluvy sa vyporiada aj s tým, či boli splnené podmienky na zosplatnenie úveru, ako aj ďalšími námietkami žalobkyne uvedenými v podanom dovolaní.

12. Následne v zmysle potvrdenia zo dňa 01.12.2020 v spojení s úradným záznamom (čl. 229) bolo zistené, že v zmysle Dodatku č. 20 k Rozvrhu práce Okresného súdu Levice pre rok 2020 bol predmetný spor pridelený novému zákonnému sudcovi Mgr. Danielovi Konerackému.

13. Tunajší súd po tom, ako doručil uznesenie odvolacieho súdu stranám sporu, nariadil vo veci pojednávanie s tým, že zabezpečil zmluvu o poskytnutí bezúčelovej flexihypotéky, ako aj jej prílohy a to základné podmienky úveru a všeobecné obchodné podmienky VÚB banky, a. s. Žalovaný zároveň elektronickým podaním (čl. 296-298) oznámil, že si neuplatnil v súdnom konaní alebo v rozhodcovskom konaní voči dlžníkovi nároky z titulu nesplateného úveru vyplývajúce zo zmluvy o poskytnutí bezúčelovej flexihypotéky s tým, že pri predčasnom splatení postupoval v spojení s právnymi predpismi ako aj uzavretou úverovou zmluvou. Tiež predložil prehľad splácania s predpismi splátok a reálnymi úhradami, ako aj výzvu na predčasné splatenie zostatku úveru s doručenkami, upomienky ako aj pokus o zmier s doručenkami. Žiadal preto, aby súd žalobu zamietol. Z prehľadu splátok a úhrad vyplýva, že dlžníci vykonali v období od 05.01.2009 do 06.12.2013 čiastkové úhrady s tým, že v roku 2011 vykonali úhrady v rozsahu 2.861,52 eur, v roku 2010 úhrady vo výške 1.730,94 eur, v roku 2009 2.985,33 eur a v roku 2012-2016 ďalšie čiastkové úhrady. Žalovaný tiež dlžníkov výzvou zo dňa 16.01.2014 vyzýval na predčasné splatenie zostatku úveru, pričom táto výzva bola adresovaná dlžníkom na adresu Q. XXX, A., ako aj F. R., A. XXX/X, resp. V. X, C.. Tiež bola táto výzva doručovaná aj V. V. ako dlžníkovi na adresu W.K. X, A.. Z doručení (čl. 307-309) tiež vyplýva, že dlžník V. V. si prevzal z adresy F. R. takéto oznámenie o predčasnom zosplatnení dňa 20.01.2014 a z adresy Q. XXX dňa 23.01.2014 s tým, že z adresy V. X, C. a W. X, A. sa vrátili tieto zásielky ako nedoručené s poznámkou „adresát je neznámy“. Pokiaľ ide o žalobkyňu V. V., tá si prevzala takéto oznámenie o vyhlásení predčasného zosplatnenia 21.01.2014 z adresy A. XXX. Ďalšia dlžníčka F. V. si prevzala oznámenie o predčasnom zosplatnení

z adresy Q. XXX dňa 23.01.2014, resp. dňa 20.01.2014 a to z adresy A. XXX/X, F. R.. Z adresy V.E. X, C. si neprevzala túto zásielku, pričom tá sa vrátila žalovanému s poznámkou „adresát je neznámy“. Pokusom o zmier zo dňa 04.07.2012 vyzval žalovaný dlžníkov na zaplatenie dlžných splátok vo výške 838,08 eur s tým, že tieto boli adresované dlžníkom na adresu F. R., A. XXX/X. Druhou upomienkou zo dňa 15.04.2012, resp. 15.05.2012 boli dlžníci vyzvaní na zaplatenie dlžných splátok z titulu poskytnutého úveru.

14. Súd po tom, ako prečítal listinné dôkazy: žalobu zo dňa 01.10.2014, výzva na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom zo dňa 16.01.2014, zmluva o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti zo dňa 25.11.2008, oznámenie o dražbe (čl. 9-12), dodatok k oznámeniu o dražbe (čl. 13-14), výpis z LV č. XXX k. ú. Q., listinný doklad (čl. 18) - výpis z katastrálneho portálu, obchodný vestník zo dňa 17.10.2014, uznesenie (čl. 19) zo dňa 28.10.2014, odvolanie žalovaného zo dňa 18.11.2014, vyjadrenie žalobkyne zo dňa 29.12.2014, vyjadrenie pôvodného žalovaného v 2. rade zo dňa 08.01.2015, uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 25Co/23/2015 zo dňa 29.01.2015, vyjadrenie žalovaného zo dňa 12.09.2016 k podanej žalobe, LV č. XXX (čl. 74), zmena žaloby a čiastočné späťvzatie zo dňa 09.01.2018, uznesenie (čl. 141) zo dňa 16.01.2018, vyjadrenie právneho zástupcu žalobcu zo dňa 10.02.2018, vyjadrenie žalovaného zo dňa 14.03.2018, uznanie záväzku zo dňa 19.02.2015, rozsudok tunajšieho súdu (čl. 183), odvolanie žalobcu zo dňa 20.08.2018, vyjadrenie žalovaného k odvolaniu zo dňa 11.09.2018, uznesenie Krajského súdu v Nitre (čl. 222), potvrdenie a úradný záznam (čl. 228, 229), elektronické podanie žalovaného (čl. 235-238), zmluva o poskytnutí bezúčelovej flexihypotéky z 01.10.2008, príloha - základné podmienky úveru, všeobecné obchodné podmienky VÚB a. s. (čl. 243-244), výzva súdu zo dňa 14.05.2021, elektronické podanie žalovaného (čl. 296-299), prehľad úhrad (čl. 300-302), výzva na predčasné splatenie zostatku úveru zo dňa 16.01.2014 (čl. 303-304,305,306), doručenky (čl. 307-309), pokus o zmier zo dňa 04.07.2012, doručenky (čl. 311), druhá upomienka zo dňa 15.04.2012, druhá upomienka zo dňa 15.05.2012, aktuálny výpis LV č. XXX a oboznámil sa s obsahom spisového materiálu, zistil nasledovný skutkový stav veci:

15. Zo zmluvy o poskytnutí bezúčelovej flexihypotéky reg. č. XXX/XXXXXX/XX-XXX/XXX uzavretej dňa 01.10.2008 okrem iného vyplýva, že žalovaný uzavrel s dlžníkmi V. V. a F. V. takúto úverovú zmluvu s tým, že neoddeliteľnou súčasťou tejto zmluvy boli aj prílohy, ktorými sú všeobecné obchodné podmienky VÚB a základné podmienky úveru. Finančné prostriedky boli poskytnuté bez skúmania účelu použitia a dlžník sa zaviazal poskytnutý úver vrátiť a zaplatiť úroky z úveru a plniť riadne a včas povinnosti, ktoré mu boli touto zmluvou uložené. Celková čiastka úveru predstavovala sumu 42.000,- eur. Dlžníci sa zaviazali splácať úver v mesačných splátkach, ktoré boli uvedené v základných podmienkach úveru. Predmetom zabezpečenia mala byť nehnuteľnosť, ku ktorej malo byť zriadené záložné právo na zabezpečenie pohľadávky v prospech žalovaného. Zároveň došlo k poisteniu úveru, kde dlžník V. V. súhlasil s poistením schopnosti splácať tento úver ako aj s poistením nehnuteľnosti. Z prílohy - základné podmienky úveru (čl. 242) okrem iného vyplýva, že úver bol poskytnutý vo výške 42.000,- eur s tým, že fixované obdobie bolo 5 rokov a fixná úroková sadzba bola 5,64 %. Dlžníci sa tiež zaviazali splácať formou 240 mesačných splátok takýto úver, pričom výška splátky bola 293,- eur, ročná percentuálna miera nákladov 5,95 %, celkové náklady dlžníkov 70.931,31 eur, výška istiny úveru 42.000,- eur a výška úroku a poplatkov 28.931,31 eur. Okrem toho priemerná hodnota RPMN bola určená 8,61 % s tým, že úver bolo potrebné splatiť do 20 rokov odo dňa splatnosti prvej anuitnej splátky. Predmet zabezpečenia bola nehnuteľnosť, byt č. XX v bytovom dome súpisné číslo XXX, zapísaný na LV č. XXX, kat. ú. Q., správa katastra B., vo vlastníctve dlžníkov, ako aj rodinným domom súpisné číslo XXX na parcele č. XX/X vo vlastníctve žalobkyne. Výška poistného bola dohodnutá 7,90 eur. Zo všeobecných obchodných podmienok Všeobecnej úverovej banky, ktoré boli predložené okrem iného vyplýva, že úver môže byť poskytnutý ako bezúčelový úver poskytnutý v slovenských korunách alebo v mene euro s tým, že úver musí byť zabezpečený záložným právom k tuzemskej nehnuteľnosti, na ktorej nesmú viazať ťarchy. Podmienkou poskytnutia úveru je aj poistenie úveru. Podľa článku XII. Podmienok banka mohla vyhlásiť okamžitú splatnosť úveru s tým, aby dlžník vrátil celú poskytnutú sumu úveru s príslušenstvom keď okrem iného dlžník neplnil podmienky úverovej zmluvy alebo bol v omeškaní s plnením akýchkoľvek záväzkov z úverovej zmluvy. Doručením výzvy veriteľa na splatenie zostatku úveru bol dlžník povinný vrátiť peňažné prostriedky poskytnuté veriteľom. Z článku XIII. tiež vyplýva realizácia záložného práva, ktoré oprávňovala žalovaného v prípade ak dlžník riadne a včas nespĺnil pohľadávku banky ani po predchádzajúcich upomienkach uspokojiť takúto pohľadávku výťažkom z predaja predmetu zabezpečenia, a to okrem iného aj predajom podľa zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách. Výzvou na predčasné splatenie úveru s príslušenstvom zo dňa 16.01.2014 žalovaný vyzval dlžníkov V.

V. a F. V. na predčasné splatenie úveru, ktorý bol poskytnutý na základe zmluvy o poskytnutí bezúčelovej euro flexihypotéky zo dňa 01.10.2008 s tým, že mali zaplatiť títo dlžníci sumu 43.019,77 eur, z čoho istina bola 39.710,62 eur. Táto výzva bola adresovaná dlžníkom na adresu F. R., A. XXX/X. Zo zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti reg. č. XXX/XXXXXX/XX-XXX/XXX, ktorá bola uzavretá dňa 25.11.2008 medzi žalobkyňou a žalovaným ako aj dlžníkmi V. V. a F. V. vyplýva okrem iného, že žalobkyňa ako záložca je vlastníkom nehnuteľností zapísaných na LV č. XXX, kat. ú. Q.Š. s tým, že záložný veriteľ - žalovaný uzavrel dňa 01.10.2008 s V.N. V. a F. V. zmluvu o poskytnutí bezúčelovej flexihypotéky vo výške 42.000,- eur, pričom dlžníci sa zaviazali, že záložnému veriteľovi vrátia úver, zaplatia úroky a iné príslušenstvo a splnia záväzky podľa úverovej zmluvy. Touto úverovou zmluvou sa zabezpečovali aj pohľadávky, ktoré v budúcnosti vzniknú záložnému veriteľovi voči dlžníkovi po nadobudnutí vlastníckeho práva dlžníka k zálohu, pričom ako najvyššia hodnota istiny do ktorej sa zabezpečujú pohľadávky podľa tohto článku sa určuje suma 22.239,93 eur. Z tohto dôvodu ako aj na zabezpečenie úverovej zmluvy sa zriadilo záložné právo v prospech záložného veriteľa, pričom záložný veriteľ vyhlásil, že záložné právo prijíma. Nehnuteľnosti špecifikované v tejto zmluve boli ohodnotené bankou na sumu 22.239,93 eur. Podľa článku 8 tejto záložnej zmluvy záložca súhlasil s tým, že v prípade ak nesplní svoje záväzky voči záložnému veriteľovi ani po predchádzajúcom písomnom upozornení o realizácii záložného práva, resp. nesplní si ho dlžník, je záložný veriteľ oprávnený uspokojiť sa pri výkone záložného práva spôsobom určeným v tejto zmluve alebo predajom zálohu na dražbe podľa zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách. Dražobná spoločnosť a. s. so sídlom Bratislava, Gunduličova 3, zn. 545/2014 oznámila, že sa vykoná na návrh navrhovateľa - žalovaného dňa 13.10.2014 prvé kolo dražby k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXX, kat. ú. Q. s tým, že išlo o výkon záložného práva na úver poskytnutý žalovaným zo zmluvy 25.11.2008. Hodnota predmetnej dražby bola určená znaleckým posudkom, ktorý vypracoval Ing. Ľubomír Rajnoha na sumu 17.800,- eur. Oznámenie o vykonaní dražby bolo realizované dňa 30.07.2014. Následne Dražobná spoločnosť a. s. dodatkom k oznámeniu o dražbe, zn. 545/2014 opravila predmet dražby ako aj práva a záväzky viažuce na predmet dražby. Z LV č. XXX, kat. ú. Q. vyplýva, že žalobkyňa je vlastníkom nehnuteľností zapísaných na takomto LV, pričom žalovaný má záložné právo z titulu záložnej zmluvy zo dňa 25.11.2008. Z informácie o katastrálnom konaní č. D. vyplýva, že bola daná plomba na LV č. XXX, kat. ú. Q.. Z Obchodného vestníka č. 199/2014 zo dňa 17.10.2014 súd zistil, že dňa 13.10.2014 sa malo uskutočniť prvé kolo dražby na predmetné nehnuteľnosti, pričom navrhovateľom dražby bola Všeobecná úverová banka, teda žalovaný s tým, že hodnota nehnuteľností bola určená znaleckým posudkom na sumu 17.800,- eur. Z vyjadrenia pôvodného žalovaného v 2.rade - Dražobná spoločnosť a. s. zo dňa 08.01.2015 okrem iného vyplýva, že tento žalovaný žiadal zamietnuť žalobu v celom rozsahu s tým, že podľa jeho názoru žalovaný v 2.rade nebol pasívne legitimovaný, pretože nebol zmluvnou stranou ani zmluvy o úvere ani záložnej zmluvy. Tiež podľa názoru žalovaného v 2.rade výkon záložného práva prostredníctvom dobrovoľnej dražby predstavuje zákonnú možnosť danú na základe § 151j Občianskeho zákonníka, neprieči sa dobrým mravom ani zákonu a je v súlade s európskym právom. Z predpisu platieb a úhrad (čl. 300) vyplýva, že dlžníci od 05.01.2009 do 06.02.2014 vykonali čiastkové úhrady s tým, že z prehľadu úhrad (čl. 302) vyplývajú jednotlivé úhrady za rok 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016 zo strany dlžníkov. Výzvou na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom zo dňa 16.01.2014 vyzval žalovaný dlžníkov na zaplatenie celkového dlhu z titulu porušenia zmluvných povinností, pričom táto výzva bola adresovaná dlžníkom na adresu Q. XXX, A., F. R., A. XXX/X, V. X, C., V. V. ako dlžníkovi aj na adresu W.K. X, A.. Druhou upomienkou zo dňa 15.04.2012 boli dlžníci vyzvaní na zaplatenie omeškaných splátok vo výške 293,24 eur a upomienkou zo dňa 15.05.2012 boli vyzvaní na úhradu omeškaných splátok vo výške 611,47 eur.

16. Podľa § 52 ods. 1, 3, 4 Občianskeho zákonníka (v znení účinnom v čase uzatvárania zmlúv), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

17. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne ide alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

18. Podľa § 100 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať. Záložné práva sa nepremičujú skôr, než zabezpečená pohľadávka (veta tretia odsek 2).

19. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

20. Podľa § 110 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka, ak právo dlžník písomne uznal čo do dôvodu i výšky, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď k uznaniu došlo; ak bola však v uznaní uvedená lehota na plnenie, plynie premlčacia doba od uplynutia tejto lehoty.

21. Podľa § 151a Občianskeho zákonníka, záložné právo slúži na zabezpečenie pohľadávky a jej príslušenstva tým, že záložného veriteľa oprávňuje uspokojiť sa alebo domáhať sa uspokojenia pohľadávky z predmetu záložného práva (ďalej len „záloh“), ak pohľadávka nie je riadne a včas splnená.

22. Podľa § 151b ods. 1, 2, 3, 4 Občianskeho zákonníka, záložné právo sa zriaďuje písomnou zmluvou, schválenou dohodou dedičov o vyporiadaní dedičstva, rozhodnutím súdu alebo správneho orgánu, alebo zákonom. Zmluva o zriadení záložného práva na hnutelnú vec sa nemusí uzatvoriť v písomnej forme, ak záložné právo vzniká odovzdaním veci podľa tohto zákona. V zmluve o zriadení záložného práva sa určí pohľadávka, ktorá sa záložným právom zabezpečuje, a záloh. V zmluve o zriadení záložného práva sa určí najvyššia hodnota istiny, do ktorej sa pohľadávka zabezpečuje, ak zmluva o zriadení záložného práva neurčuje hodnotu zabezpečenej pohľadávky. Záloh môže byť v zmluve o zriadení záložného práva určený jednotlivo, čo sa týka množstva a druhu alebo iným spôsobom tak, aby kedykoľvek počas trvania záložného práva bolo možné záloh určiť.

23. Podľa § 151j ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, ak pohľadávka zabezpečená záložným právom nie je riadne a včas splnená, môže záložný veriteľ začať výkon záložného práva. V rámci výkonu záložného práva sa záložný veriteľ môže uspokojiť spôsobom určeným v zmluve alebo predajom zálohu na dražbe podľa osobitného zákona alebo domáhať sa uspokojenia predajom zálohu podľa osobitných zákonov, ak tento zákon alebo osobitný zákon neustanovuje inak. Ak pohľadávka zabezpečená záložným právom nie je riadne a včas splnená, môže sa záložný veriteľ uspokojiť alebo domáhať sa uspokojenia zo zálohu aj vtedy, keď zabezpečená pohľadávka je premlčaná.

24. Podľa § 558 Občianskeho zákonníka, ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní.

25. Podľa § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

26. Podľa § 3 ods. 1, 2, 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, každý spotrebiteľ má právo na výrobky a služby v bežnej kvalite, uplatnenie reklamácie, náhradu škody, vzdelávanie, informácie, ochranu svojho zdravia, bezpečnosti a ekonomických záujmov a na podávanie podnetov a sťažností orgánom dozoru a kontroly 8) (ďalej len "orgán dozoru") a obci pri porušení zákonom priznaných práv spotrebiteľa. Právo spotrebiteľa na informácie sa zabezpečuje povinnosťou orgánu verejnej moci zverejniť právoplatné rozhodnutia vo veciach týkajúcich sa ustanovení tohto zákona, ako aj ďalších osobitných predpisov upravujúcich práva spotrebiteľov. Ak spotrebiteľ uplatní právo na sprístupnenie právoplatného rozhodnutia nahliadnutím do rozhodnutia v sídle orgánu verejnej moci, ktorý rozhodnutie vydal, má právo robiť si z rozhodnutia výpisy a odpisy. Spotrebiteľ má aj právo požiadať orgán verejnej moci o vyhotovenie kópie rozhodnutia. Skutočné náklady spojené s vyhotovením kópie znáša spotrebiteľ. Každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

27. Podľa § 1 ods. 1, 2 písm. a), e) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. <aspi://module='ASPI'&link='71/1986%20Zb.'&ucin-k-dni='31.12.2008'> o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, tento zákon upravuje niektoré podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa. Zákon sa nevzťahuje na zmluvy

a) o poskytnutí úveru 1) na účely nadobudnutia existujúcich alebo projektovaných nehnuteľností, dodatočné alebo ďalšie stavebné úpravy dokončených stavieb a ich údržbu,

e) o poskytnutí úveru do hodnoty v Sk zodpovedajúcej 200 EUR a nad hodnotu v Sk zodpovedajúcu 20 000 EUR; ak je na rovnaký účel uzavretých viac zmlúv o spotrebiteľskom úvere medzi tým istým veriteľom a spotrebiteľom, súhrn všetkých zmlúv o spotrebiteľskom úvere sa považuje za jediný spotrebiteľský úver.

28. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k názoru, že medzi žalobkyňou a žalovaným vznikol spotrebiteľsko-právny vzťah, pretože žalobkyňa uzavrela so žalovaným, ktorý konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti pri poskytovaní úveru dlžníkom ak aj pri uzatváraní záložnej zmluvy formulárovú záložnú /ako aj formulárovú úverovú zmluvu/, pričom žalovaný pripravoval obsah takýchto zmlúv vopred bez toho, aby žalobkyňa, resp. dlžníci mohli ovplyvniť obsah takýchto zmlúv a v konaní nebolo preukázané resp. ani tvrdené, že by žalobkyňa ako aj dlžníci konali pri uzatváraní takýchto zmlúv v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Z tohto dôvodu tak žalobkyňa ako aj dlžníci mali postavenie spotrebiteľa a žalovaný mal postavenie dodávateľa podľa § 52 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na skutočnosť, že išlo o spotrebiteľský vzťah, tak bolo potrebné tiež vyriešiť otázku, či úver, ktorý bol poskytnutý na základe predmetnej úverovej zmluvy dlžníkom, bol spotrebiteľský úver alebo nie. Podľa zákona č. 258/2001 Z. z. a to § 1 ods. 2 písm. a) sa nevzťahuje tento zákon na zmluvy o poskytnutí úverov na účel nadobudnutia existujúcich alebo projektových nehnuteľností, dodatočné alebo ďalšie stavebné úpravy dokončených stavieb a ich údržbu. Z predložených listinných dôkazov nevyplýva, že by žalovaný poskytol dlžníkom úver na takýto účel, nakoľko z hypotekárnej úverovej zmluvy, resp. jej príloh vyplýva, že ide o úver bez skúmania účelu, a preto by sa mohlo zdať, že ide o spotrebiteľský úver. Na druhej strane sa však podľa § 1 ods. 2 písm. e/ zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch tento zákon nevzťahuje na zmluvy nad hodnotu Sk zodpovedajúcej 20.000,- eur. Keďže úver bol poskytnutý na sumu 42.000,- eur tak súd dospel k názoru, že nejde o spotrebiteľský úver s poukazom na § 1 ods. 2 písm. e) zákona č. 258/2001 Z. z. ale ide o úver poskytnutý na základe úverovej zmluvy v zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Napriek tejto skutočnosti je však potrebné prihliadať na spotrebiteľský charakter právneho vzťahu a aplikovať aj všeobecné ustanovenia o ochrane spotrebiteľa obsiahnuté v Občianskom zákonníku, resp. v zákone o ochrane spotrebiteľa. Súd tiež preskúmal úverovú zmluvu ako aj zmluvu o zriadení záložného práva a dospel k názoru, že tieto zmluvy obsahujú všetky zákonné náležitosti uvedené tak v Obchodnom zákonníku /§ 497 a nasl./ ako aj v Občianskom zákonníku / § 151b/,a preto podľa názoru súdu boli platným spôsobom uzavreté. Súd tiež dospel k názoru, že žalovaný platným spôsobom predčasne zosplatnil poskytnutý úver z dôvodu porušenia zmluvných povinností na strane dlžníkov, o čom predložil listinné dôkazy s tým, že zo strany žalobkyne neboli tieto skutočnosti ani spochybňované. Následne sa súd zaoberal vznesenou námietkou premlčania ako aj tvrdením žalovaného o jej nedôvodnosti, pretože dlžníci uznali záväzok v dôsledku čoho začala plynúť nová premlčacia doba. Pokiaľ ide o uznanie dlhu zo strany dlžníkov tak súd dospel k názoru, že takýto právny úkon nie je platný, a to aj s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 7Cdo/44/2020 zo dňa 29.04.2021 z ktorého okrem iného vyplýva „Pokiaľ potom uznávací prejav žalovaného v bode IV. Zmluvy o pôžičke zo 7. júna (16. júna) 2006 explicitne ani implicitne neobsahoval (aj) prísľub zaplatiť dlh (pozri č. I. 8 spisu), ako osobitnú náležitosť uznania dlhu podľa § 558 OZ <aspi://module='ASPI'&link='40/1964 Zb.%2523558'&ucin-k-dni='30.12.9999'> (písomná forma, sľub zaplatiť dlh a vymedzenie dlhu čo do dôvodu aj výšky) a odvolací súd napriek tomu považoval takéto uznanie dlhu za platné, neostalo najvyššiemu súdu iné, ako akceptovať dovolacie výhrady žalovaného. Neplatnosť uznania dlhu žalovaného, ktorá je nielen podľa názoru dovolateľa, ale tiež najvyššieho súdu zrejme, má zásadný význam pre vecné posúdenie žaloby.“. Takýto právny úkon tak neobsahoval všetky zákonné náležitosti uznania dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka a to najmä sľub dlžníkov zaplatiť dlh, a preto nemožno považovať takýto úkon za platný. Okrem toho súd vzhľadom na spotrebiteľský charakter zmluvného vzťahu tiež nemohol považovať takýto právny úkon za platný aj z dôvodu, že dlžníci neboli vôbec poučení o tom, že mali vedomosť o možnosti premlčania časti dlhu nakoľko nezaplatené splátky splatné pred predčasným zosplatnením úveru v čase

uznania dlhu už mohli byť v čase uznania premlčané a to s prihliadnutím na skutočnosť, že ide o úverový vzťah z roku 2008. Okrem toho uznávací prejav mal formulárový charakter, bol vopred pripravený žalovaným a tiež len on mal z takéhoto právneho úkonu prospech, pretože sa mu predĺžila premlčacia doba, pričom dlžníkom z predmetného právneho úkonu nevyplývajú žiadne benefity. Z tohto dôvodu tak súd považoval takýto uznávací prejav pre rozpor so zákonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka za neplatný, resp. za neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Keďže takýto právny úkon bol neplatný, tak nemohlo dôjsť ani k prerušeniu plynutia premlčacej doby podľa § 110 Občianskeho zákonníka tak ako to argumentoval žalovaný s tým, že z jeho tvrdení jednoznačne vyplýva, že žalovaný si neuplatňoval voči dlžníkom peňažný nárok z titulu úverovej zmluvy v súdnom konaní resp. pred iným príslušným orgánom. Keďže k predčasnému zosplatneniu došlo ešte v roku 2014, a to listom zo dňa 16.01.2014, ktorý bol doručený dlžníkom 20. januára 2014, pričom tí mali splniť svoj dlh najneskôr do 10 dní od doručenia takejto výzvy t. j. do 30.01.2014 tak premlčacia doba týkajúca sa zaplatenia predmetného úveru začala plynúť od 31.01.2014 a uplynula dňa 31.01.2017. Z uvedených dôvodov je tak nárok žalovaného na zaplatenie dlžnej sumy z titulu úverovej zmluvy premlčaný, a preto sa následne premlčalo aj záložné právo, a to s poukazom na ustanovenie § 100 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 101 Občianskeho zákonníka, pretože záložné právo podlieha ako majetkové právo premlčaniu. Premlčacia doba záložného práva je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvýkrát t. j. odo dňa keď vzniklo právo na uspokojenie zabezpečenej pohľadávky zo zálohu. Táto skutočnosť podľa názoru súdu nastala okamihom, keď došlo k predčasnemu zosplatneniu úveru a uplynutím lehoty na plnenie, pretože už vtedy žalovaný mohol začať realizovať svoje záložné právo v súlade so záložnou zmluvou. Záložné právo sa tak premlčalo až po tom, ako uplynula premlčacia doba zabezpečenej pohľadávky /tá uplynula dňa 31.01.2017/, a preto záložné právo sa tak premlčalo nasledujúci deň a to dňa 01.02.2017. Keďže súd dospel k názoru, že záložné právo ako také je premlčané, tak žalobkyňa podľa § 137 písm. c/ CSP preukázala naliehavý právny záujem na určení takejto neexistencii záložného práva. Súd poukazuje predovšetkým na skutočnosť, že súdna prax jednoznačne ustálila, že záložné právo podlieha premlčaniu, napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/71/2010, rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 255/2011 a pod. Okrem toho Najvyšší súd Českej republiky vo svojom rozsudku sp. zn. 21Cdo/2185/2009 ako aj 21Cdo/810/2013 uviedol, že záložné právo je právom, ktoré podlieha premlčaniu lebo nejde o majetkové právo na rozdiel od vlastníckeho práva, ktoré by bolo z premlčania vylúčené s tým, že možno sa dovoľávať ochrany v prípade premlčania záložného práva proti záložnému veriteľovi nie len prostredníctvom námietky premlčania ale aj prostredníctvom samotnej žaloby o určenie, že tu záložné právo nie je. Ak sa záložný dlžník dovoľá dôvodne premlčania záložného práva, je tak nepochybné, že záložný veriteľ sa už nemôže domáhať predaja alebo iného speňaženia zálohu a teda ani uspokojenia zabezpečenej pohľadávky z výťažku speňaženého zálohu, pričom záložné právo nemôže naďalej ani v budúcnosti byť spôsobilým právnym prostriedkom na uspokojenie zabezpečenej pohľadávky. Súd ďalej poukazuje na skutočnosť, že v danom prípade je nepochybné, že žalovaný v súčasnosti nemôže a ani v budúcnosti nebude môcť svoje záložné právo uplatniť proti žalobkyni, a to z dôvodu premlčania, a preto je potrebné konštatovať, že záložné právo hoci existuje, nie je spôsobilým prostriedkom nápravy právneho postavenia žalovaného s tým, že jeho existencia a zápis v katastri nehnuteľností nadmerne zaťažuje a obmedzuje žalobkyňu v oblasti užívania jej nehnuteľností, pretože nemôže takéto nehnuteľnosti v plnom rozsahu užívať. Aj keď premlčanie nemá za následok zánik práva ako je to v prípade napr. preklúzie, pri premlčaní záložného práva je potrebné zohľadniť všetky špecifiká tohto právneho inštitútu. Ak žalobkyňa dôvodne namietla premlčanie záložného práva, nemožno úspešne vyvodzovať tzv. naturálnu obligáciu spočívajúcu v možnosti uspokojenia zabezpečenej pohľadávky z výťažku speňaženého zálohu, pretože speňaženie zálohu na návrh záložného veriteľa už nemôže byť realizované. Keďže žalobkyňa sa úspešne dovoľala premlčania záložného práva, tak bolo potrebné vyhovieť jej žalobe a určiť, že takéto záložné právo vo vzťahu k predmetným nehnuteľnostiam tu nie je, pretože premlčanie aj keď nie je dôvodom zániku záložného práva, nezaniká a je iba oslabené, tak je nepochybné, že záložný veriteľ sa už nemôže domáhať predaja alebo iného speňaženia zálohu, a teda ani uspokojenia zabezpečenej pohľadávky z výťažku zálohu, a teda záložné právo nemôže naďalej byť spôsobilým právnym prostriedkom na uspokojenie zabezpečenej pohľadávky. Z uvedeného dôvodu tak súd žalobe vyhovel, pretože došlo k premlčaniu záložného práva, a to s prihliadnutím na vyššie uvedené skutočnosti.

29. O trovách konania /prvoinštančného ako aj odvolacieho/ súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 3 CSP, pretože žalobkyňa bola úspešná tak v prvoinštančnom ako aj v odvolacom konaní, a preto jej súd priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia v 2-och písomných vyhotoveniach prostredníctvom podpisaneho súdu na Krajský súd v Nitre.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 CSP) uvedie; proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Podľa 365 ods. 1 odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ods. 3 citovaného ustanovenia odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný (žalovaný) dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený (žalobca) môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov v platnom znení - Exekučný poriadok).